

STROMY NECHODÍ

„Brr, je-je mi zi-zi-zima,“ drkotal zuby dubový mužiček. Střídavě zvedal levou a pravou nohu, aby mu ani jedna omylem ke kůře nepřimrzla. Ještě by si ho někdo mohl splést se sněhulákem!

„Tak ses měl místo postávání na mrazu zavrtat na podzim do hlíny,“ smála se mu kamarádka.

Když se Borek dlouho z venku nevracel, vydala se zjistit, co ho zdrželo. Samozřejmě vlastní zvědavost! Pokud se tedy nechtěl vyvléknout z předvánočního úklidu ve starém dubu. Teď Lidka seděla na sousední větvi a pod zadeček si podstrčila polštář ze suchého mechu, aby ji odspoda nezáblo.

„Nedělej si ze mě šprťouchlata,“ ohradil se dubánek a znovu přešlápl. „Ještě bych pod listím zakořenil.“

„A ty bys nechtěl, aby z tebe vyrostl krásný a silný dub?“ na oko se podivovala dubová panenka. Moc dobře totiž věděla, jaký je Borek neposedá. „Pak bys měl neustále přehled o tom, co se kolem děje.“

„Nechtěl,“ zavrtěl rozhodně hlavou, na které mu pevně seděla žaludová čepička. „Strom se nesmí hnout z místa, takže už se nikam jinam nepodívá.“

„Vždyť my také zůstáváme tady na palouku,“ namítla Lidka. „Většinu času trávíme na našem starém dubu a v jeho blízkosti. Komu to nestačí, vyšplhá

do koruny stromu. Při jasném počasí se mu ze špičky nabídne výhled do daleka. Brzy budou Vánoce a domy i stromy v zahradách ozdobí tolik barevných světýlek, že je uvidíme i odtud z lesa.“

Jenže Borkovi rozhlížení z výšky nestačilo. Od jara až do podzimu se vydával na průzkumné cesty po lese. Teď, když stromy zapadly sněhem, se v závějích putovat nedalo.

„Pojď se ohřát do tepla,“ přemlouvala ho kamarádka. „Nikdo jiný tu není.“

A měla pravdu. Dny se zkracovaly a obyvatelé lesa šetřili síly. Někdo prospal celou zimu, jiný vylézal z nory či dutiny na nezbytně krátkou dobu, třeba jen aby se napil, a pak hned pelášil zpět do pelíšku. Zato Borek se neustále strachoval, že mu venku něco důležitého uteče. Mezi kmeny však nehopsal ani zajíc.

„Ještě chvílku,“ smlouval dubánek. „Touhle dobou je většinou zahlédnu.“

„Koho?“ zajímala se Lidka.

„Přece lidi.“

„Co by tu dělali? Jsou daleko těžší než my. Ti se přece na sněhu proboří!“

„Neproboří,“ významně pronesl Borek. „Oni totiž po závějích jezdí!“

Chvíli počkal, než kamarádka přestane překvapením mrkat, a pak dodal:

„Na prkýnkách.“

JEZDÍCÍ PRKÝNKA

Borka lidé zajímali. V ledasčem se podobali dubánkům. Také chodili vzpřímeně po dvou nohou a volnými rukama brali do rukou předměty.

Jenže na rozdíl od dubových lidiček tihle dvounožci neustále nějaké šikovné věcičky vyráběli. Barevná světýlka nebo třeba jezdící prkýnka.

„Přidej! Už se stmívá,“ zaslechli dubánci. Hluboký zvučný hlas se nesl ztichlým lesem. Dubánci zpozorněli a Borek na kamarádku významně kývl. Nemýlil se. K dubu se blížili lidé. Sice je ještě neviděli, ale už je slyšeli. Lidka vstala a popošla k němu. Oba špicovali uši.

„Když já už nemůžu,“ odpověděl po chvíli s funěním vyšší, zřejmě ženský hlas. „Stopa už je zmrzlá a lyže mi v ní podkluzují.“

Takže prkýnkům se říká lyže! Borek nadšením z nového slova povyskočil. Jenže to neměl dělat. Noha se mu smekla a on klouzal po zmrzlé kůře. Mával rukama, aby obnovil rovnováhu, ale tím vše jen zhoršil. Tělo se nezadržitelně přetáčelo.

„Jejdaáá!“ vykřikl. Lidka po něm našťestí v poslední chvíli drapla a zachytila ho za nohu, takže Borek nyní visel hlavou dolů.

„Díky,“ vydechl.

„Já tě ale dlouho neudržím,“ úpěla Lidka.

Ruce jí ochabovaly a dubánek klesal níž a níž. Marně se snažila něčeho zachytit. Jenže větev obalená námrazou žádnou prasklinku ani výčnělek nenabízela.

Mezitím se dvojice na lyžích blížila k jejich stromu. Oddychování sílilo. Borek se po lidech podíval, i když teď měl všechno obráceně.

„Pojed' za mnou!“ zavolal muž vpředu a ukázal směrem k dubánkům.

„Zkrátíme si cestu kolem starého dubu.“

Svist a křup.

Projel pod větví muž s omrzlými vousy, aniž by si všiml dubového panáčka, který se mrskal nad jeho hlavou.

Svist a ufuf.

Následovala ho žena v čepici s růžovou bambulí.

„Nééé,“ vykřikla Lidka, protože se jí Borkova noha právě ze sevření vytrhla. Jen tak tak se na větví sama udržela.

Dubová panenka se vyděšeně naklonila a se zatajeným dechem pohlédla dolů. Jenže kamaráda pod stromem nezahlédla. Ve sněhové nadílce kolem dubu zůstaly jen dvě stužky uklouzaného sněhu. Co když lidé dubánka zajeli? Musí se rychle dostat na zem, aby kamaráda zachránila.

Duběnka hledala, co by jí pomohlo, a všimla si trsu pokroucených lupenů. Dub totiž na rozdíl od jiných listnatých stromů na podzim všechny listy neshazuje. Na každé větvi si jich pár nechává jako mávátka, kterými přivítá první sníh.

To je ono! pomyslela si a do každé ruky si jich natrhala chomáč.

Lidka rozhodně z větve padat nehodlá. Ona poletí.

Naposledy se podívala na zem a z té výšky se jí málem zamotala hlava. Jenže to ji neodradilo. Roztáhla ruce jako pták křídla a odrazila se od větve.

PLAVBA DO NEZNÁMA

Žuch.

Borek zahučel do měkkého. Doufal, že si ve sněhové závěji tolik nenatluče, ale počítal s delším pádem. Kam to vlastně zapadl? Vždyť mu dokonce ani není zima! Ničemu nerozuměl. Vše se s ním pohupovalo, jako by plul na loďce.

Tělíčko měl zaklesnuté v hřejivém lemu, hlavu zaklíněnou v černočerné skulině, jen nohy mu ovívaly závany mrazivého vzduchu.

Snažil se zachovat klid. Trable se mají řešit popořadě.

Co ho nejvíc trápí?

Tma a studené nohy!

Možná kdyby nohy zasunul do teplé skrýše a hlavu vystrčil ven, oba problémy by vyřešil naráz.

Začal se pomalu přetáčet, jenže se nezvykle blízko ozval silný ženský hlas.

„Zastav! Něco mě svědí pod čepicí!“

Dubánek strnul. *Mluvila na něj? A kterou čepici myslela?* Tu svou měl naštěstí pořád pevně naraženou na hlavě. Pak přišla z dálky tlumená odpověď: „Vydrž. Už vidím lávku. Za chvíli vyjedeme z lesa.“

Muž zřejmě zastavit nehodlal.

„Co když mě to kousne?“ strachovala se žena. „Třeba mi tam zalezl brouk. Nebo netopýr!“

Jezdci na lyžích. Borkovi se rozsvítilo. Vzdaluje se od starého dubu na lyžích, ale úplně jinak, než plánoval. Rychle dokončil veletoč a vyhlédl ven. Nacházel se pod bambulí na pleteném vrcholku a jako plavčík obhlížel, kam se plavidlo žene. Muž před nimi právě s funěním vjížděl na úzký mostek, pod kterým zurčel potok. Ani mráz vodu nezastavil. Z keře vše pozoroval ledňáček. Dubánek měl neodbytný pocit, že modrý pták vidí i jeho, černého pasažera, který se bez dovolení nalodil do vlněné čepice.

Jak se Borek pohnul, žena na lyžích zastavila. Pak rukou rychle hmatla po bambuli, čepici si z hlavy stáhla a vytřepala.

Uááááá! neubráníl se Borek výkřiku. Ohnutý lem se narovnal a dubánka vypudil.

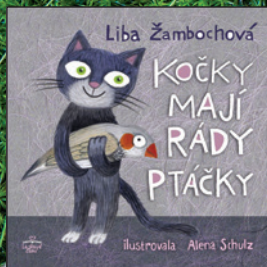
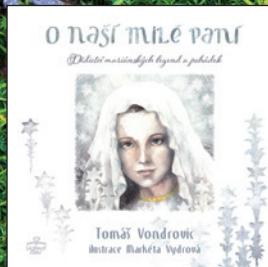

OBSAH

STROMY NECHODÍ	9
JEZDÍCÍ PRKÝNKA	11
PLAVBA DO NEZNÁMA	15
POPLETENÝ LEDŇÁČEK	19
LISTOVÉ SNĚŽNICE	23
RYS DOMÁCÍ	26
BEZ ČEPICE	30
ČERNÁ MYŠ	33
DIVOKÉ SNY	36
ELVIS ZA KAMNY	41

ZPÍVAJÍCÍ PAŘEZ	44
MYCÍ LINKA	49
ZTRACENÉ ŘETĚZY	52
NOČNÍ NÁVŠTĚVA	57
STRAŠIDELNÝ DŮM	60
ZTRACENÁ KRABICE	64
TAJNÁ DOHODA	68
VELKÉ ROZMOTÁVÁNÍ	72
KOCOŮŘÍ LOUČENÍ	75

DUBÁNČÍ ŠPRÝMY

APSAL
MARTIN KINC

Laskavé
čtení

NAFOTIL
PETR VÁCLAVEK

Dejte křídla své fantazii a představte si hravý i poněkud bláznivý svět dubánků. A věřte, že se v něm dějí věci opravdu nevídané. Kniha vtipných a laskavých básniček, které se snoubí s milými fotografiemi. Kniha, která vás zavede do hájemství malých rošťáků – dubánků. Ti mají jedinečnou schopnost rozdávat radost a zlepšovat náladu.

Čtenář

Ať je slunce nebo sněží,
celý den si v knihách leží.

Když se vzbudí nad ránem,
nepohrdne románem.

Beletrií před spaním
všechny chmury zahání.

Nezažívá chvíle nudy,
prostě čtenář se vším všudy.

